

Montse Perramon, festes de vint-i-un botons

Il·lustració: Maria Picassó

El nom sencer és Montserrat Perramon Bacardit, tot i que de jove hi ha qui l'anomenava *Perry*. Nascuda el 1965 al barri de les Escodines, els seus pares la van fer créixer en un ambient d'associacionisme i compromís, «i de festa: a casa se celebrava tot!». Agustí Perramon Prunés i Conxita Bacardit Pinyot participaven a l'associació de veïns, al consell parroquial i a l'associació de pares del Sagrat Cor, i la Montserrat serà la primera de tres criatures. La van seguir la Lourdes i el Jaume, tots ells preparats per fer feina, que cap dels tres no ha parat mai de fer-ne. La Montse va anar als Infants fins a 4t de primària a la mateixa aula que avui ocupen les oficines municipals on treballa! i en acabat va passar a la nova escola Vedruna. I abans no arribés a l'institut Peguera, aquell estiu ja va començar a treballar als calçats Peñarroya. Després s'hi afegirien els dissabtes i, al final, una mitja dedicació, fins a sumar deu anys. I al mateix temps multiplica inclinacions: fa piano al Conservatori, sardanes a l'esbart, participa a Xàldiga i, sobretot, s'implica en el moviment cristià juvenil d'Hora3, d'on esdevindrà coordinadora de zona del Bages, Berguedà i Solsonès. Una vida tan activa per força també impactarà en els estudis, i fa el tercer de BUP partit en dos cursos, i el COU l'enllesteix al Camps i Fabrés. Però la Montse, treballadora, atenta i discreta, es pren la vida amb pragmatisme, i mentre despatxa espadenyes i sabates a la plaça d'en Clavé, decideix fer el secretariat a l'EMI. I aprendre català. I també mecanografia... i obté el carnet de conduir i tot! És amb aquest bagatge que el 1989 guanya una plaça de conserge a l'Ajuntament. «Vaig anar a parar a l'àrea de Serveis a les Persones, d'això ja en fa 35 anys! I la veritat és que de seguida em va agradar, en un entorn on encara coincidim amb les Albes, la Irene, la Maria...». La feina li permet tractar amb molta gent, o voltar per Manresa amb un Seat Panda municipal resseguint totes les escoles o portant documentació d'un departament a l'altre, abans d'esdevenir administrativa a la seva unitat. Perquè no ha parat mai, eh? Té la ciutat al cap

i són molts els qui us diran conèixer-la. Mare de la Gemma i de l'Aina, això la va acostar al grup l'Espantall, on descobreix el teatre de carrer, i encara ara surt a cada Fira de l'Aixada!
«M'agraden molt les festes de Manresa!». Potser per això no oblida que fa 25 anys el regidor de Cultura i la cap de Protocol, fonament i baluard de la litúrgia municipal, li van proposar fer de macera de la ciutat. Acompanyant el Joan Damià Martínez, de parcs i jardins, que ja ho feia des de 1980, quan semblava que una noia donaria un altre aire al rigor protocol·lari. «Potser ja no sigui així, però em penso que soc l'única macera dels protocols festius a Catalunya!». Ara la recordeu, oi? Desfilant per la Llum, des del Carme, o fa poc en el seguici d'autoritats cap a la Seu. També va acompanyar els presidents Puigdemont i Forcadell al 125è aniversari de les Bases, o Aragonès i Borràs al 500 aniversari de l'estada de sant Ignasi a Manresa... O també la filla us dirà amb orgull, l'any que va ser pubilla de la ciutat. I sempre vestida de vint-i-un botons ?que són això, exactament vint-i-un botons de llautó. I tot i que l'any passat el Damià ja es va jubilar, enguany li va demanar encara que tornés, ni que fos per acompanyar-la en l'efemèride. Tot plegat dues maces que obren pas cerimonial: en un número de festa major com el d'aquest **Pou** no hi podien pas faltar! Perquè la Montse és la macera, és clar, però sobretot perquè sempre serà la *Perry*, i per a tots ha estat sempre un goig de tractar-la.